

teri obljubil, da bo dobrega Bogá vedno ljubil in vse storil, kar je njemu ljubo in drago.

Peter ni šel nikoli spat in tudi ni nikoli vstal, da bi ne bil molil k dobremu Bogú v nebesih. — Kadar je šel z materjo v cerkev, sklenil je svoji ročici in je prav lepo in pobožno molil. Nikoli se ni v cerkvi oziral sèm in in tjà, ker je znal, da bi to druge ljudi v pobožnosti motilo.

Na ulici, domá, z jedno besedo povsod se je védel takó, kakor ga so njegova dobra mati učili in kakor Bog otrokom zapoveduje.

Tudi vi otroci bodite taki, kakoršen je bil mali Peter, in Bog in vsi dobri ljudje vas bodo radi imeli.

Otročje igre

v pésencah.

XII.

Kadar otrok lovi luno in zvézde.

Moj glaváček,
Kopitláček
Gléda v nébo, dlàn iztéza,
Pod oblake s prstom séza,
S prstom séza in se sméje,
Luno vidi, zvézde štéje.
Lépo zvézdo rád bi típal,
V lice rád bi luno šépal.
Skrije luna tólsto lice
Za obláke, za meglíce;
Skoči zvézda na nogé,
A po nógah na stezé!
Bra déte se za njó,
Róko nese pred sobó:
Teče zvézda in beží,
Teče déte in loví.
Tam je béla rimska césta,
Zláta kóla, zláta pésta,
A konjíci
Srebrníci,
In vozníki
Medeníki —
Tamkaj zvézda še spotákne,

Déte moje se primákne,
Zgrábi, príme jo za láse,
In potégne zvézdo náse.
Déte néma še žepóv,
Nese v koši je domóv,
Déne v híži na polico;
Na polico, na deščico,
Da k večérji zvézda svéti
Srédi zíme in po léti.

XIII.

Cvílimóz.

Cvílimóžek,
Debel móžek,
Ima hláče
Dopetáče,
A trebúšek ves napét,
Da ne móre ž njim na léd.
Če za trebuh kdó ga stíška,
Glásno cvíli, tènko piska
Skózi usta, skózi nós,
Zgôraj v súknji, zdólaj bós.
Še bi skórnje rad imèl,
Da na nóge bi jih dèl,
Ako bi mu trebuh dál
Prikloníti se do tál.

M—L.

Toimác.

XII. Kopitláček se majhen otrok imenuje zató, ker z nogama „kopitlá“ ali bra.

XIII. Cvílimóz ž je otročja igrača od kávéuka, podobna trebúšátemu móžíčku, kateri zapiska in „zavríli, če mu kdo trebuh stisne.